

Agatha Christie

Păcat dublu

AM DAT o raită pe la prietenul meu Poirot și l-am găsit într-o stare de jalnică extenuare. Devenise într-atât de faimos, încât orice femeie bogată care își rățăcea vreo brățară sau cățelușul preferat se grăbea să-i ceară ajutorul marelui Hercule Poirot. Micul și îndesatul meu amic era un amestec ciudat de cumpătare flamandă și fervoare artistică. Accepta multe cazuri care nu îl interesau pur și simplu pentru că primul lui instinct prevala întotdeauna.

De asemenea, prelua cazuri care nu îi ofereau nici un profit tocmai pentru că se nimerise să-l intereseze în mod special. Rezultatul la care ajunsese era, după cum spuneam, o stare de jalnică extenuare. Același lucru mi l-a mărturisit și el, așa că nu mi-a fost deloc greu să-l conving să petrecem o vacanță de o săptămână la cunoscuta stațiune Ebermouth, de pe coasta de sud.

Deja trecuseră patru zile extrem de agreabile când Poirot a venit la mine ținând în mână o scrisoare deschisă.

— Mon ami, îți mai amintești de prietenul meu Joseph Aarons, impresarul?

După o clipă de gândire am încuviințat. Poirot are o grămadă de prieteni a căror proveniență socială diferă ca de la cer la pământ. Amicii lui sunt fie măturători de stradă, fie lorzi din înalta societate.

— Eh bien, Hastings, Joseph Aarons se află la Charlock Bay. Nu se simte deloc bine și, în plus, îl mai supără și o afacere destul de neînsemnată. Mă roagă să-i fac o vizită. Mon ami, cred că e cazul să răspund invitației. Dragul de Joseph e un prieten atât de devotat și a făcut atâtea ca să mă ajute în trecut.

— Bineînțeles, dacă zici tu, am răspuns. Bănuiesc că Charlock Bay e un loc drăguț și întâmplarea face că nu am mai fost acolo niciodată.

— Atunci vom îmbina utilul cu plăcutul, spuse Poirot. Ești atât de amabil să te interesezi de mersul trenurilor?

— Probabil că va trebui să schimbăm trenul de vreo două-trei ori, i-am spus cu o strâmbătură. Știi cum sunt liniile astea care traversează țara. Uneori abia dacă îți ajunge o zi ca să parcurgi distanța dintre Devonul de Sud și Devonul de Nord.

Cu toate acestea, făcând investigațiile de rigoare, am aflat (nu fără surprindere) că drumul nu necesita mai mult de o schimbare de tren la Exter și că, în general, trenurile circulau la orele anunțate. Tocmai mă grăbeam spre Poirot să-i dau vestea când, trecând pe lângă oficiul de voiaj cu autocarele, am putut citi următorul anunț: „Mâine. Excursie de o zi la Charlock Bay. Plecarea la ora 8:30 cu un itinerar care trece prin cele mai pitorești locuri din Devon”.

Am întrebat câteva persoane și m-am întors la hotel entuziasmat. Din nefericire mi-a fost tare greu să-l fac pe Poirot să-mi împărtășească părerea:

— Mon ami, de unde atâta pasiune pentru autocar? Vezi tu, trenul e ceva sigur. Nu explodează cauciucurile; nu au loc accidente. Și, în plus, nu te simți incomodat de prea mult aer. Ferestrele pot fi închise și nu intră deloc praf înăuntru.

I-am sugerat într-un mod cât se poate de delicat că pe mine mă atrăgea tocmai avantajul aerului curat.

— Și dacă plouă? Clima voastră britanică e atât de instabilă!

— Ne înarmăm cu glugi și așa mai departe. Iar dacă plouă cu găleata, excursia nu va mai avea loc, dat fiind că autocarul are caroseria deschisă.

— Ah! Făcu Poirot. Atunci că sperăm că totuși va ploua.

— Ei, dacă ăsta e ultimul tău cuvânt...

— Vai, nu, mon ami. Văd că ți-a intrat în cap să mergi neapărat în excursie. Din fericire am la mine paltonul cel gros și două fulare. Oftă. Dar vom avea destul timp la Charlock Bay!

— Se pare că va trebui să petrecem și noaptea acolo. Turul excursiei trece prin Dartmoor. Masa de prânz o luăm la Monkhampton. La Charlock Bay ajungem pe la patru și autocarul pornește înapoi la ora cinci și ajunge aici la zece seara.

— Așa deci! Spuse Poirot. Și când te gândești că mai sunt unii care fac treaba asta de plăcere. Bineînțeles că ne va costa mai puțin, pentru că nu mai facem și drumul înapoi, nu?

— Nu cred că e posibil așa ceva.

— Bine, dar trebuie să insiști.

— Ei, hai, Poirot, nu fi meschin! Știi doar că ești plin de bani.

— Mon ami, nu e vorba de meschinărie. Eu mă refer la simțul afacerii. Să fi fost chiar milionar și tot n-ai fi plătit mai mult decât e drept și just.

După cum prevăzusem, Poirot nu a avut nici o șansă. Domnul care elibera tichete la biroul de voiaj era calm și indiferent, dar ferm pe poziție. Ideea lui era că trebuia să ne întoarcem cu același autocar. Mai mult, insinuă faptul că ar fi trebuit să plătim ceva în plus pentru privilegiul de a părăsi autocarul la Charlock Bay.

Învins, Poirot plăti suma cerută și părăsi biroul.

— Englezii ăștia nu au simțul banului, bombăni el. Hastings, n-ai observat un tânăr care a plătit tot biletul, deși a menționat că vrea să coboare la Monkhampton?

— Nu cred. Că veni vorba...

— Da, știu, o priveai pe tânăra domnișoară care a cumpărat locul cinci, chiar lângă noi. Da, mon ami, te-am văzut. Acesta a și fost motivul pentru care, când eram pe punctul de a lua locurile treisprezece și paisprezece – care sunt în centru și parcă ceva mai apărute, mă rog, cât pot fi ele de apărute – te-ai băgat în față cu grosolănie și ai spus că locurile trei și patru sunt mai bune.

— Ei și tu, Poirot! Am zis simțind că-mi iau foc obrazii.

— Păr roșcat, mereu părul ăsta roșcat!

— Cel puțin ea merita mai multă atenție decât orice tânăr ciudat.

— Asta depinde de punctul de vedere al fiecăruia. Mie mi s-a părut interesant tânărul.

Ceva anume din tonul lui Poirot m-a făcut să mă uit imediat și eu la el.

— De ce? Ce vrei să spui?

— Oh! Stai puțin! Să spunem că m-a interesat pentru că dorea să-și lase mustață, însă rezultatul era deplorabil. Poirot își mângâie cu tandrețe propria mustață, de-a dreptul magnifică. E o adevărată artă, murmură el, să știi cum să-ți lași mustața să crească! Am toată simpatia pentru cei care vor să aibă mustață.

Nu știi niciodată când Poirot vorbește serios și când glumește pe socoteala cuiva. Am socotit că e mai cuminte să tac.

A doua zi a debutat cu un soare strălucitor. O zi cu adevărat splendidă! Cu toate acestea, Poirot nu a vrut să-și asume nici un risc. Și-a luat o haină de lână, un palton greoi și două fulare și toate astea peste cel mai gros costum de haine. În plus, a înghițit înaintea plecării și două tablete „Antigrippe” și și-a mai vârat încă o doză în buzunar.

Ne-am luat doar două valioane cu noi. Domnișoara drăguță pe care o remarcasem în ziua precedentă avea și ea o valioară, la fel și tânărul care, am tras eu concluzia asta, constituia obiectul simpatiei lui Poirot. În rest, nimeni nu avea bagaj. Cele patru valize au fost puse de șofer cu grijă în portbagaj și apoi toți ne-am luat locurile în primire.

Din malițiozitate, mi-am zis eu atunci, Poirot m-a plasat pe mine pe locul din afară, căci „eu aveam mania aerului curat”, iar el se instala chiar lângă frumoasa noastră vecină. Dar în curând își repară greșeala. Cel care ocupa locul șase era un tip foarte gălăgios și glumeț, astfel încât Poirot o întrebă pe fată, pe un ton scăzut, dacă nu dorea să facă schimb de locuri. Ea încuviință plină de recunoștință și, după ce se produse schimbarea, intră în vorbă cu noi și curând toți trei discutăm plini de jovialitate.

Evident foarte tânără, cred că nu avea mai mult de nouăsprezece ani, fata era ingenuă ca un copil. Nu a trecut mult și ne-a destăinuit motivul călătoriei. După toate aparențele făcea o călătorie de afaceri pentru mătușa ei care era proprietara unui foarte interesant magazin de antichități din Ebermouth.

Când îi murise tatăl, mătușa nu se alesese cu prea mult, așa încât se hotărâse să folosească bruma de capital și mulțimea de lucruri frumoase lăsate moștenire pentru a se lansa în afaceri. Avusese deja succes și devenise chiar celebră. Fata, Mary Durrant, venise să locuiască împreună cu

mătușa sa și eventual să învețe „meșteșugul” comerțului cu antichități. În orice caz, era extrem de entuziasmată – slujba aceasta era net preferabilă uneia de guvernantă sau de însoțitoare de bătrâni.

Poirot dădea din cap interesat și aprobator.

— Mademoiselle cu siguranță va avea succes, spuse el galant. Dar aş dori să-i dau un sfat mic. Mademoiselle, să nu vă încredeți în oricine! Peste tot în lume mișună golani și vagabonzi, poate chiar aici, alături de noi în autocar. Trebuie să fii în permanență cu ochii în patru, suspicios!

Ea rămase cu gura căscată, iar Poirot dădu din cap ca un bătrân înțelept.

— Așa este cum vă spun. Cine știe? Poate chiar eu, care vă vorbesc, sunt un răufăcător de cea mai joasă speță.

Și clipi mai des ca oricând sub privirile ei stupefiate.

Ne-am oprit la Monkhampton ca să luăm prânzul și, după ce schimbă câteva vorbe cu ospătarul, Poirot reuși să ne aranjeze o masă de trei persoane lângă geam. Afară, într-o curte mare, erau parcate cam vreo douăzeci de autocare cu caroseria deschisă care veniseră din toată țara. Restaurantul hotelului era înțesat și gălăgia era apreciabilă.

— Uneori parcă ți se acrește de prea multă vacanță, am spus eu cu o grimasă.

Mary Durrant a fost de aceeași părere.

— Ebermouth a devenit atât de răsfățat în sezonul estival! Mătușa mea spune că înainte era altfel. Acum abia dacă te poți strecura pe trotuar de atâta lume.

— Dar acest lucru nu împiedică afacerile să prospere, mademoiselle!

— Nu și în cazul nostru. Noi vindem doar lucruri rare, valoroase. Nu ne înjosim noi cu kitchuri. Mătușa mea are clienți răspândiți prin toată Anglia. Dacă îi cer o anume masă ori un scaun „stil” sau un porțelan deosebit, îi scriu și, mai devreme sau mai târziu, ea le face rost de obiectul dorit. Exact asta s-a întâmplat și acum.

Întrucât ne-am arătat interesați, s-a apucat să ne explice. Un anume domn J. Baker Wood din America era un mare cunoscător și colecționar de miniaturi. Recent, un set foarte valoros de miniaturi apăruse pe piață, iar domnișoara Elizabeth Penn, mătușa lui Mary, îl achiziționase. Apoi îi scrisese domnului Wood, descriindu-i miniaturile și cerând un anume preț. El îi răspunsese pe loc, spunând că este pregătit să cumpere setul dacă miniaturile erau cele descrise, și o rugă să trimită pe cineva cu ele ca să le poată vedea la reședința lui, adică la Charlock Bay. În consecință, domnișoara Durrant fusese expediată ca reprezentant direct al mătușii ei.

— Mă rog, sunt niște lucruri adorabile, nu zic nu, spuse ea. Dar nu îmi imaginez că cineva ar putea arunca atâția bani pe ele. Cinci sute de lire! Gândiți-vă! Sunt făcute de Cosway. Parcă e Cosway, nu? Mereu mă încurc în cheștiile astea.

Poirot zâmbi.

— Nu prea vă pricepeți, mademoiselle, eh?

— Nu am nici o pregătire, spuse Mary îndurerată. În familia mea nu a avut c; ne să ne învețe despre lucrurile astea vechi. Și sunt atâtea de învățat!

Oftă. Apoi, deodată, ochii i se măriră plini de surpriză. Era așezată cu fața la geam, iar acum se uita afară în curte. Aruncând o vorbă în fugă, se ridică de la locul ei și se repezi pe ușă. Peste câtcva clipe se întoarse abia respirând și-și ceru scuze.

— Iertați-mă că am ieșit așa în fugă! Dar am avut impresia că cineva mi-a luat valiza din autobuz. Am zburat după el, dar s-a dovedit că era valiza lui. E aproape identică cu a mea. M-am simțit atât de ridicolă. E ca și când l-aș fi acuzat de furt.

La acest gând o pufni râsul.

Poirot însă nu râse.

— Ce fel de om era, mademoiselle? Descrieți-mi-l, vă rog.

— Avea un costum maro. Un tânăr subțirel cu o mustață abia perceptibilă.

— Aha! Făcu Poirot. Prietenul nostru de ieri, Hastings. Îl cunoașteți pe acest om, mademoiselle? L-ați văzut mai înainte?

— Nu, niciodată. De ce?

— Nimic. Ciudat... Asta e tot.

Deveni din nou tăcut și nu mai interveni în conversația noastră decât atunci când Mary Durrant spuse ceva care îi atrase atenția.

— Ce spuneți, mademoiselle?

— Spuneam că la întoarcere mă voi păzi de „răufăcători”, cum le spuneți dumneavoastră. Presupun că domnul Wood plătește totdeauna în bani gheață. Cu cinci sute de lire la mine am toate șansele să intru în atenția vreunui răufăcător.

Râse, dar Poirot din nou nu răspunse. În schimb, o întrebă la ce hotel își propusese să stea în Charlock Bay.

— Hotelul „Ancora”. E mic și ieftin, dar foarte bun.

— Așa deci! Spuse Poirot. Hotelul „Ancora”. Exact unde și-a pus în gând și Hastings să stăm. Foarte ciudat!

Îmi făcu cu ochiul.

— Stați mult la Charlock Bay? Întrebă Mary.

— Doar o noapte. Am niște afaceri acolo. Probabil că nu ghiciți, mademoiselle, care este profesiunea mea, eh?

Am urmărit-o pe Mary cum trecea în revistă câteva posibilități, numai pentru a le respinge – dintr-un sentiment de prudență, presupun. În cele din urmă se hazardă să sugereze că Poirot era scamator. La care el se arătă nespus de amuzat.

— Ah! Ce mai idee! Credeți că scot iepuri din joben? Nu, mademoiselle. Eu sunt exact opusul unui scamator. Scamatorul face obiectele să dispară. Eu fac să reapară obiectele care au dispărut. Se înclină într-o poziție cât se poate de dramatică, spre a imprima cuvintelor un efect mai convingător. E un secret, mademoiselle, dar dumneavoastră vi-l spun: sunt detectiv!

Se lăsă pe speteaza scaunului, satisfăcut de efectul spuselor lui. Mary Durrant se holba la el ca vrăjită. Dar orice conversație ulterioară a fost

împiedicată de claxoanele de afară, care anunțau că monștrii motorizați erau gata de plecare.

În vreme ce ieșeam împreună cu Poirot, am făcut oarecari comentarii pe seama farmecului comesenei noastre. Poirot a fost de aceeași părere.

— Într-adevăr, e fermecătoare. Dar și cam prostuță, nu?

— Prostuță?

— Ei, hai, nu face pe ultragiatul! O fată poate fi frumoasă și cu părul roșu și totuși să rămână o proastă. Ce poate fi mai prostesc decât să te destăinui unor străini, așa cum a făcut ea.

— Păi, și-o fi dat seama că suntem de treabă.

— Ceea ce-mi spui acum, mon ami, e o imbecilitate. Oricine își cunoaște meseria sigur că pare „de treabă”. Micuța spunea că va avea mai multă grijă când se va vedea cu cele cinci sute de lire în poșetă. Dar ea are deja cu ea cele cinci sute.

— În miniaturi.

— Exact. În miniaturi. Și nu e prea mare diferență între una și alta, mon ami.

— Dar nu știe nimeni de ele în afară de noi.

— Și ospătarul, și cei de la masa de alături. Și, nu încape îndoială, câteva persoane din Ebermouth. Mademoiselle Durrant. Este încântătoare, dar, dacă aș fi eu în locul lui mademoiselle Elizabeth Penn, în primul rând i-aș da asistentei mele o lecție de bun simț. Făcu o pauză, apoi reluă pe alt ton: Știi ceva, mon ami? Ar fi cel mai ușor lucru din lume să iei o valiză din acele autobuze cu capota deschisă în timp ce noi stăm la masă.

— Ei, hai, Poirot, ce dracu! Nu se poate să nu vadă cineva!

— Și, mă rog, ce să vadă? Pe cineva care își ia propria valiză. Treaba poate fi făcută în văzul lumii, fără ca nimănui să nu-i treacă prin cap să intervină.

— Vrei să spui... Adică vrei să insinuezi că... Dar tânărul acela în costum maro... Nu era valiza lui?

Poirot se încruntă.

— Așa se pare. Oricum, mi se pare curios că nu a făcut-o mai înainte, când s-a oprit autocarul. Ai observat că nici nu a mâncat aici?

— Dacă domnișoara Durrant nu ar fi stat cu fața la geam nu l-ar fi văzut, am rostit eu rar.

— Și de vreme ce era propria lui valiză, tot nu a contat, zise Poirot. Așa că să nu ne mai gândim la asta, mon ami.

Cu toate acestea, după ce am început să gonim cu viteză pe șosea, Poirot a găsit un prilej să-i mai țină lui Mary o predică despre pericolul de a fi indiscret, iar ea îi acceptă spusele destul de spășită, dar cu aerul că totul era doar o glumă.

Am ajuns la Charlock Bay pe la ora patru și am fost destul de norocoși să găsim camere la hotelul „Ancora” – un han de modă veche, dar încântător, care dădea într-una din străzile laterale.

Poirot tocmai își despachetase câteva lucruri folositoare și își pomăda mustața cu cosmetice înainte de a ieși să-i facă o vizită lui Joseph Aarons,

când deodată am auzit o bătaie frenetică în ușă și, spre stupefacția mea, și-a făcut apariția domnișoara Durrant, cu fața albă ca varul și ochii înlăcrimați.

— Vă rog din suflet să mă iertați... Dar... Dar s-a întâmplat ceva îngrozitor. Spuneți că sunteți detectiv! I se adresa lui Poirot.

— Ce s-a întâmplat, mademoiselle?

— Mi-am deschis valiza. Miniaturile se aflau într-o casetă din piele de crocodil... Încuiată, bineînțeles. Iar acum, priviți!

Și ne întinse o casetă pătrată. Capacul atârna desfăcut. Poirot o luă în mână. Fusese forțată; probabil de cineva cu o putere deosebită. Urmele erau vizibile. Poirot o examinează și dădu din cap.

— Și miniaturile? O întrebă, deși amândoi știam foarte bine răspunsul.

— Au dispărut. Le-a furat cineva. Vai! Ce mă fac?

— Nu vă alarmați, i-am spus. Prietenul meu este Hercule Poirot. Trebuie să fi auzit de el. Dacă e cineva care să vă aducă înapoi miniaturile, atunci el este acela.

— Monsieur Poirot! Marele monsieur Poirot!

Poirot era destul de orgolios ca să fie flatat de tonul de venerație:

— Da, copila mea. Sunt chiar eu. Și te poți încrede în mine fără nici o rețineră. Voi face tot ce-mi stă în putință. Dar... Mi-e foarte teamă că... E prea târziu. Spune-mi, și încuietorea de la valiză a fost forțată?

Ea clătină din cap.

— Dă-mi voie, te rog, să o examinez!

Ne-am dus împreună în camera ei și Poirot a cercetat valiza cu multă atenție. Evident, fusese deschisă cu o cheie.

— Ceea ce nu e deloc greu. Toate încuietorile valizelor sunt făcute cam după același calapod. Eh bien, va trebui să chemăm poliția și să luăm legătura și cu domnul Baker Wood cât mai curând posibil. Mă voi ocupa eu însumi de toate acestea.

Am plecat cu el și l-am întrebat ce a vrut să spună când a afirmat că era deja prea târziu.

— Mon cher, am declarat azi că eu sunt exact opusul scamatorului... Că eu fac să reapară lucrurile dispărute... Dar numai dacă cineva a fost cu mine în acea perioadă. Tot nu înțelegi? O să înțelegi imediat.

Intră într-o cabină telefonică. Cinci minute mai târziu ieși cu o mină foarte gravă.

— E așa cum mi-am închipuit. O doamnă l-a căutat pe domnul Wood cu miniaturile acum vreo jumătate de oră. S-a prezentat ca venind din partea domnișoarei Elizabeth Penn. Omul a fost încântat de miniaturi și i-a plătit fără întârziere.

— Acum o jumătate de oră... Înainte de a ajunge noi aici.

Poirot zâmbi enigmatic.

— Autocarele Speedy sunt într-adevăr rapide, dar o mașină rapidă de la, să zicem, Monkhampton ar ajunge aici cu cel puțin o oră înaintea noastră.

— Și acum ce facem?

— Drăguțul de Hastings!... Practic ca întotdeauna. Vom informa poliția, vom face tot ce ne stă în putință pentru mademoiselle Durrant și... Da, cred că în final vom avea o discuție cu domnul Wood ca să clarificăm lucrurile.

Am pus în aplicare de îndată acest plan. Sărmana domnișoară Durrant era foarte abătută, temându-se ca nu cumva mătușa să dea vina pe ea.

— Ceea ce probabil că va și face, observă Poirot când ne îndreptam spre hotelul „Plaja mării” unde locuia domnul Wood. Și pe bună dreptate. Ce idee, să lași lucruri în valoare de cinci sute de lire într-o valiză, iar tu să mergi liniștit la masă! În orice caz, mon ami, sunt vreo două sau trei lucruri curioase legate de acest caz. De pildă, de ce caseta aceea a fost forțată?

— Pentru a fi extrase miniaturile.

— Dar nu cumva asta e o prostie? Să presupunem că hoțul forțează bagajul la ora prânzului sub pretextul că ar fi al său. Nu crezi că ar fi fost mult mai ușor să deschidă valiza, să transfere caseta nedeschisă în propria valiză și apoi să dispară, decât să se chinuie să forțeze închizătoarea?

— Poate voia să se asigure că miniaturile erau înăuntru.

Poirot nu părea prea convins de ipoteza mea, dar tocmai eram introdus în apartamentul domnului Wood, așa că nu am mai avut vreme de comentarii.

De la bun început mi-a displăcut acest domn Baker Wood.

Era un tip masiv și vulgar, îmbrăcat cu excesivă. Eleganță și, pe deasupra, împodobit cu un inel cu diamant mare. Te izbea imediat fanfaronada lui gălăgioasă.

Bineînțeles că nu suspectase nimic ca fiind nelalocul lui. Ar fi trebuit? Femeia i-a spus că are miniaturile. Niște exemplare deosebite! Dacă avea seria banilor? Ei, asta-i bună! Și, mă rog, cine era acest domn... Cum îi zice... Poirot, în fine, să vină să-i pună lui asemenea întrebări?

— Nu vă mai pun nici o altă întrebare, monsieur, decât un singur lucru. Să-mi descrieți femeia care a venit cu miniaturile. Nu era cumva tânără și frumoasă?

— Nu, domnule, nici vorbă. O femeie înaltă, între două vârste, cu părul argintiu, fața pătată și chiar o mustață care abia îi mije. O sirenă? Doamne ferește!

— Poirot! Am exclamat eu în timp ce ne îndepărtam. Mustață! Ai auzit?

— Mulțumesc, Hastings, aud destul de bine.

— Dar ce om neplăcut!

— Într-adevăr, nu prea manierat.

— Păi eu zic că n-ar strica să punem mâna pe hoț, am remarcat. Acum putem să-l și identificăm.

— Cât de naiv poți fi, Hastings! Nu ai auzit că există și alibiuri?

— Crezi că hoțul are vreun alibi?

Poirot răspunse pe neașteptate:

— Sper din toată inima.

— Problema ta, i-am spus, e că îți plac lucrurile complicate.

— Așa este, mon ami. Nu-mi place... Cum să spun?... Pasărea care stă pe loc.

Profeția lui Poirot se adeveri într-un tot. Tovarășul nostru de drum în costum maro se dovedi a fi un oarecare domn Norton Kane. Se dusesese direct la hotelul „George” din Monkhampton și își petrecuse acolo toată după-amiaza. Singura dovadă împotriva lui era aceea a domnișoarei Durrant care declarase că l-ar fi văzut scoțându-și bagajul din autocar în timpul prânzului.

— Ceea ce, în sine, nu este deloc un act necurat, spuse Poirot cu aer meditativ.

După această remarcă se cufundă în tăcere și refuză să mai discute chestiunea, spunându-mi, la insistențele mele, că se gândește la mustăți în general și că ar fi fost bine să fac și eu același lucru.

Am descoperit însă că îl rugase pe Joseph Aarons, cu care își petrecuse seara, să-i dea toate detaliile posibile despre domnul Baker Wood. De vreme ce locuiau la același hotel, exista posibilitatea de a ciuguli ceva informații. Ce o fi aflat Poirot, nu știu, căci nu a binevoit să-mi spună.

După câteva discuții avute la poliție, Mary Durrant s-a întors la Ebermouth cu trenul de dimineață. Noi am luat prânzul cu Joseph Aarons și după masă Poirot m-a anunțat că a rezolvat chestiunea impresarului într-un mod satisfăcător, așa că ne puteam întoarce și noi la Ebermouth oricând doream.

— De data asta însă, mon ami, nu mai luăm mașina; ne întoarcem pe calea ferată.

— Ți-e teamă să nu-ți golească cineva buzunarele sau să nu dai iar peste vreo cuconiță nefericită?

— Ambele lucruri mi se pot întâmpla și în tren, Hastings. Nu, mă grăbesc doar să ne întoarcem la Ebermouth pentru a ne continua investigațiile asupra cazului nostru.

— Cazul nostru?

— Desigur, mon ami. Mademoiselle Durrant a apelat la mine să o ajut. Faptul că acum problema se află în mâinile poliției nu înseamnă că eu mă pot spăla pe mâini. Am venit aici să-i fac un serviciu unui prieten vechi, dar nu doresc să se spună vreodată că Hercule Poirot a părăsit un străin aflat la necaz!

Și se ridică maiestuos de pe scaun.

— Mi se pare că te-a interesat încă dinainte, am remarcat eu cu finețe. La oficiul de voiaj, când l-ai zărit prima oară pe tânărul acela, deși nu-mi pot imagina ce ți-o fi atras atenția la el.

— Cum nu știi, Hastings? Mă mir. Mde, în cazul acesta o să rămână micul meu secret.

Înainte de plecare am avut o scurtă convorbire cu inspectorul de poliție care se ocupa de acest caz. Îl interogase pe Norton și i-a spus lui Poirot că nu i-a plăcut defel comportarea tânărului. Vociferase, negase și pe deasupra se și contrazisese în ce spusese.

— Dar cum i-a reușit trucul hoțului până la urmă, nu știu, mărturisi inspectorul. S-ar putea să-i fi dat marfa unui complice care a dispărut cu vreo mașină rapidă. Dar asta e doar teorie. Trebuie să găsim mașina și complicele și în felul acesta să clarificăm lucrurile.

Poirot încuviință gânditor.

— Crezi că așa s-a întâmplat? L-am întrebat, în timp ce ne ocupam locurile în tren.

— Nu, mon ami, nu așa s-au petrecut lucrurile. Hoțul a lucrat mult mai inteligent decât crezi.

— Și nu vrei să-mi spui și mie cum?

— Încă nu. Știi... E o slăbiciune de-a mea... Îmi place să păstrez secretul până la sfârșit.

— Și sfârșitul va veni curând?

— Foarte curând.

Am ajuns la Ebermouth puțin după ora șase și Poirot s-a dus țintă la magazinul „Elizabeth Penn”. Era închis, dar Poirot a sunat și Mary însăși a venit să deschidă, fața ei trădând în același timp surpriza și plăcerea de a ne revedea.

— Vă rog, poftiți înăuntru s-o vedeți pe mătușa mea, ne spuse.

Ne conduse într-o cameră din spate. O femeie în vârstă ne ieși în întâmpinare; avea părul alb și semăna ea însăși cu o miniatură, cu pielea ei alb-rozalie și ochii albaștri. În jurul umerilor destul de aduși de bătrânețe purta un șal dintr-o dantelă veche de o valoare inestimabilă.

— Să fie chiar marele Poirot în persoană? Întrebă pe un ton scăzut, dar încântător. Mary mi-a povestit totul. Nu mi-a venit să cred. Și chiar sunteți dispus să ne ajutați? Ce ne povățuiți să facem?

Poirot o privi o clipă, apoi se înclină.

— Mademoiselle Penn... Efectul este încântător. Dar cred că ar trebui totuși să vă lăsați să crească mustața.

Domnișoara Penn tresări și se dădu înapoi.

— Ieri nu ați deschis magazinul, nu-i așa?

— Dimineață am fost aici. Mai târziu m-a apucat o migrenă și m-am dus direct acasă.

— Nu acasă, mademoiselle. Ca să vă însănătoșiți, v-ați gândit să schimbați puțin aerul, nu-i așa? Se pare că aerul din Charlock Bay e foarte întăritor.

Mă luă de braț și mă conduse spre ușă. Acolo se opri și vorbi peste umăr.

— Sper că vă dați seama, știu tot. Această mică... Farsă... Trebuie să înceteze.

În tonul lui se simțea o amenințare. Cu fața albă ca varul, domnișoara Penn încuviință fără să scoată o vorbă. Poirot se întoarse spre fată:

— Mademoiselle, spuse el grațios, sunteți tânără și fermecătoare. Dar participarea dumneavoastră la o asemenea afacere neînsemnată vă va face ca tinerețea și farmecul să dispară în dosul gratiilor... Și eu, Hercule Poirot, vă declar că ar fi mare păcat!

Apoi ieși în stradă. L-am urmat complet dezorientat.

— De la bun început, mon ami, m-a interesat. Când tânărul și-a cumpărat un bilet doar pentru Monkhampston am văzut-o pe fată cum și-a ațintit privirea asupra lui. Adică de ce? Doar nu era tipul care să atragă

atenția unei femei prin simpla lui prezență fizică. Când am pornit cu autocarul, am avut sentimentul că ceva se va întâmpla. Cine l-a văzut pe tânăr umblând la bagaje? Mademoiselle, nimeni altcineva decât mademoiselle, și amintește-ți că ea și-a ales acel loc... cu fața spre geam... O alegere deloc potrivită cu firea unei femei.

Apoi vine la noi cu povestea furtului... Cutia forțată care nu avea nici un rost, după cum ți-am spus chiar atunci.

Și care a fost rezultatul? Domnul Baker a plătit o grămadă de bani pentru niște lucruri furate. Miniaturile îi vor fi returnate domnișoarei Penn care le va vinde și va câștiga o mie de lire în loc de cinci sute. Am făcut câteva cercetări discrete și am aflat că afacerile nu-i merg prea bine... Destul de îndoielnice. Și mi-am zis: mătușa și nepoata sunt amândouă implicate în această afacere.

— Atunci nu l-ai suspectat nici o clipă pe Norton?

— Mon ami! Cu mustața aceea? Un delincvent este ori perfect ras ori își lasă o mustață ca lumea, ca să poată fi eliminată oricând. Dar ce ocazie pentru isteța mademoiselle Penn... O femeie în vârstă cu pielea alb-rozalie, cum ne-a apărut nouă! Dar dacă stă dreaptă, dacă poartă niște cizme mari, își schimbă culoarea feței cu câteva pete foarte puțin pronunțate și... ca ultim efect care să le încoroneze pe toate celelalte... Adaugă câteva fire de păr deasupra buzei... Ei, atunci? „O femeie bărbătoasă”, spune domnul Wood și „un bărbat în travesti” spunem noi doi în același timp.

— Chiar ea s-a dus ieri la Charlock Bay?

— Poți fi sigur de asta. După cum îți amintești că mi-ai spus chiar tu, trenul a plecat de aici la unsprezece și a ajuns la Charlock Bay la ora două. Trenul de întoarcere se deplasează mai rapid – cel cu care am venit noi. Părăsește Charlock Bay la patru și cinci și ajunge aici la șase și cincisprezece. Bineînțeles că miniaturile nu s-au aflat niciodată în casetă. Aceasta a fost forțată în mod artistic încă înainte de a fi împachetată. Mademoiselle Mary trebuia doar să găsească niște fraieri care să cadă în plasa farmecelor ei și să se erijeze în apărători. Numai că unul dintre fraieri nu era fraier, ci... Hercule Poirot.

Nu mi-a prea plăcut ce se subînțelegea din afirmația lui, așa că am adăugat repede:

— Deci când spuneai că ajuți o persoană străină mă amăgeai cu bună știință.

— Eu nu te amăgesc niciodată, Hastings. Te las doar să te auto-amăgești. Mă refeream la domnul Baker Wood, o persoană străină de târâmurile acestea.

Fața i se întunecă:

— Ah, când mă gândesc la supraprețul pe care am fost obligat să-l plătesc în mod sămăvolnic! Același preț până la Charlock Bay, ca și un bilet dus-întors. Mi se urcă sângele la cap. Nu e un om prea plăcut domnul Baker Wood, nici prea simpatic, cum s-ar spune. Dar e un turist. Iar noi, turiștii, trebuie să fim solidari. Eu personal sunt de partea tuturor turiștilor!

SFÂRȘIT